ఋణానరకం

సూర్యదేవర రవికుమార్

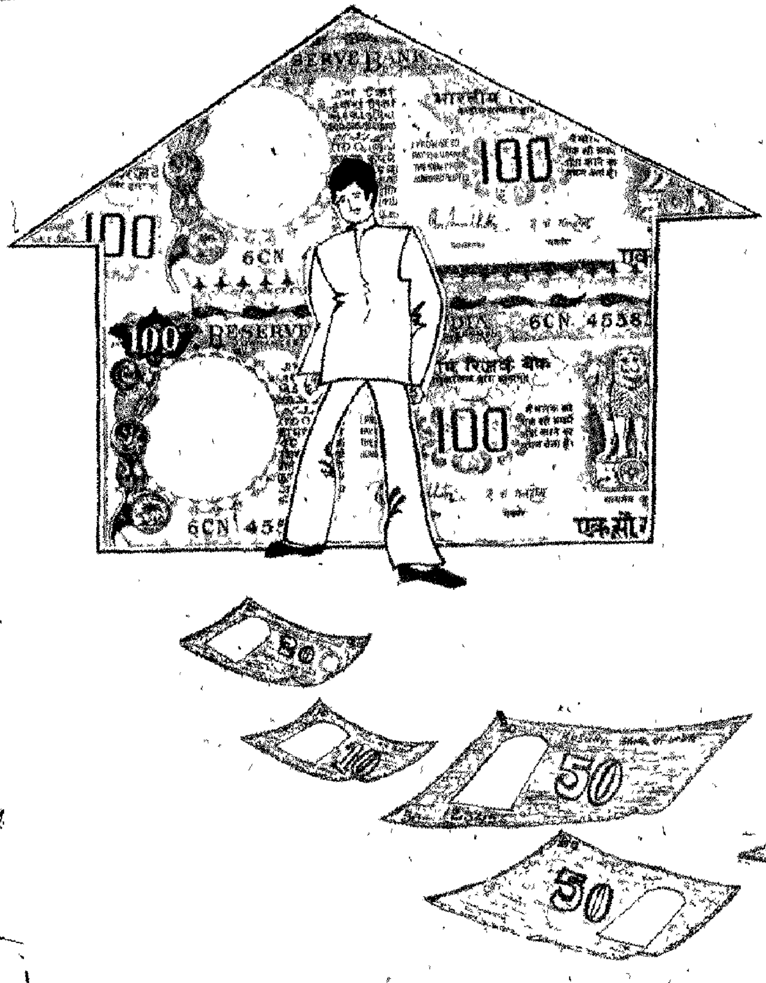

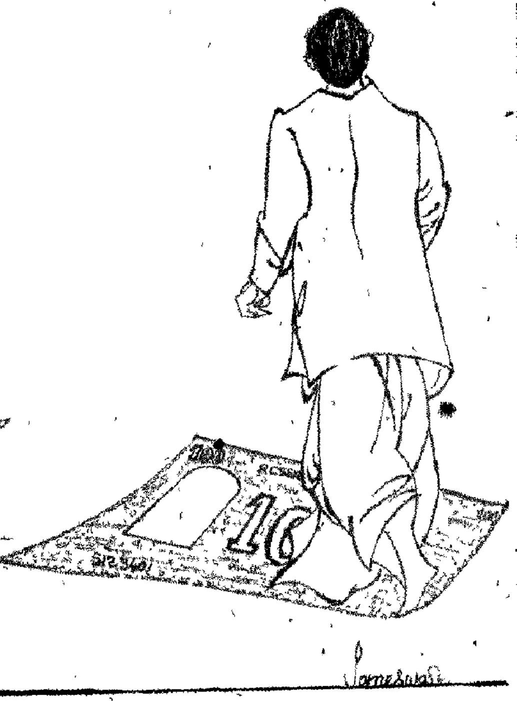

బసవయ్య గారికి విజయవాడలో కాలు మోపటం అదే [illegible]ము. బెజవాడ బెజవాడ అని అనుకోవటమే కాని [illegible] సరిగ్గా ఎక్కడుందో దాని పొలిమేర ఎంతో అయ[illegible]నాడూ ఊహించుకోలేదు. తెలుసుకోలేదు. అవ[illegible] అవసరమే ఆయన కింతవరకు కలుగలేదు ఆ బెజవాడకు ఎనభై మైళ్ళ దూరంలో ఉన్న తన ఊళ్ళో గల కొద్ది పాటి కొండ్రను ఆరుగాలం కనిపెట్టుకొని ఉండటం, దాన్ని తన చెమట నీటితో తడుపుతూ ఫలసాయాన్ని తింటూ తను నేర్చుకొన్న నాలుగు పదాలు పాడుకొంటూ తృప్తిగా తన ప్రపంచంలో తను బ్రతకటమే గాని బయటి ప్రపంచ విషయాలను బొత్తిగా పట్టించుకోని వారాయన. ఊరు రెండు ముఠాలుగా చీలి కొట్టుకొని కోర్టుకెక్కినప్పుడు, ఎలక్షన్ల తుఫానులో ఊరు అల్లాడి పోతున్నప్పుడు బసవయ్య గారి ప్రాణం విలవిల లాడేది. తను చెప్పదలుచుకొన్న వాళ్ళందరికీ తగాదాలు వద్దని, ఊళ్ళో చిచ్చు రగిలించ వద్దని చెప్పేవాడు. విన్నవాళ్ళందరూ 'నీకు తెలియదు నువ్వు[illegible]కో' అన్నవాళ్ళే గాని ఆయనమాట వినేవాళ్ళు కాదు. తన కున్న దాంట్లోనే ఓ పిడికెడు ఇంకొకరికి పెట్టాలనే దొడ్డ బుద్ధి ఆయనది. ఎప్పుడైనా ఆయన భార్య 'మన కెంతుందని మనం ఈ ధర్మాలు చేయటం' అని విసుక్కుంటే 'ఉన్నదాంట్లోనే .... అయినా ఒకళ్ళకి పెట్టిందే మన పాలు మనం తిన్నది మట్టి పాలే అని మా నాయనమ్మ చెప్పేది' అనేవాడు. ఆమాట కాదు 'నాయనమ్మ రోజులు పోయాయి. పైసాకి పైసా ముడేస్తేనే గాని ఈ రోజుల్లో బెట్టుకు రాలేం' అనేది. ఆ మాటలకు ముసి ముసి నవ్వులు నవ్వుకోవటం తప్ప వాదన పెంచే వారు కాదు. అన్న మాటకు కట్టుబడి ఉండటం, నీతిగా నిజాయితీగా బ్రతకటం ఇంకొకరి పైసాకు ఆశపడకుండా ఉండటం ఆయనకు తాత తండ్రుల నుండి సంక్రమించిన బుద్ధులు. అవే ఆ ఊళ్ళో ఆయన కొక మంచి మనిషిగా నిలబెట్టాయి. ఆకుటుంబం మీద గల సదభిప్రాయాన్ని పెంపు చేశాయి.

బసవయ్య గారికి ఇద్దరే పిల్లలు. ఒక కొడుకు - ఒక కూతురు. కూతుర్ని దగ్గరలో ఉన్న హైస్కూల్లో ఎనిమిదో తరగతి వరకు చదివించి ఆ తర్వాత తగిన సంబంధం చూసి పెళ్ళి చేశాడు. కొడుకును మాత్రం బాగా చదివించాలనే కోరికతో పై చదువులు చదివించాడు. 'మాకెట్లాగూ ఈ మట్టిలో కొట్టుకొనే రాత తప్పదు. నువ్వయినా బాగా చదువుకొని ఉద్యోగం చేసుకో' అని తరచు కొడుకుని హెచ్చరిస్తూ ఉండేవాడు. ఆయన అనుకొన్నట్లుగానే కొడుకు బాగా చదువుకొని మంచి ఉద్యోగస్థుడయ్యాడు అతడికి ఉద్యోగం వచ్చినపుడు ఊళ్ళో వాళ్ళు "నీకింకా దిగులేముంది బసవయ్య గారూ. నీ కొడుకు ఉద్యోగస్థుడయ్యాడు. ఊ....' అని అంటుంటే 'ఆ! నాదేముంది. అంతా వాడి కష్టార్జితం: అదృష్టం' అనేవాడు. ఆ నాడు ఆమాటే అనాడు. అతడ్ని గూర్చి ఎందరో అంటున్నారు.

ఉద్యోగం రాగానే కొడుకుకు ఎన్నో సంబంధాలు వచ్చాయి. అయితే పెళ్ళి విషయంలో నిర్ణయాన్ని అతడికే వదిలివేశాడు. మంచి కట్నంతో డిగ్రీచదివిన కలవారి పిల్లనే భార్యగా తెచ్చుకున్నాడు కొడుకు. పెళ్ళయిన క్రొత్తలో ఏ పది రోజులు ఉన్నదో అంతే. మళ్ళీ తన ఇంట్లో ఆ పిల్ల నిద్ర చేసినట్లు గుర్తులేదు బసవయ్య గారికి. ఎప్పుడైనా వచ్చినా చుట్టపు చూపుగా ఉదయమే వచ్చి రాత్రికి వెళ్ళిపోయేది. కోడలు వచ్చి పది ఏళ్ళయినా ఆమెకి తనకి మధ్య ఒక్క పలకరింపు కూడలేదు. ఎప్పుడైనా కొడుకు వచ్చి 'నా దగ్గరకు వచ్చి నాలుగ

రోజులుండరాదా నాన్నా' అంటే ఏదో పనుల సాకు చెప్పి 'ఇప్పుడు కాదులే' అని వాయిదా వేసే వాడు కాని ఇవాళ అతని ఇల్లు వెతుక్కుంటూ తనే బయలు దేర వలసి వచ్చింది

మూడు రోజులనాడు కొడుకు వచ్చి నాన్నా మేం, బెజవాడలో కట్టిన ఇల్లు పూర్తయింది శనివారం నాడు గృహప్రవేశం ఇవాళ సాయంత్రం వెళదాం' అని అన్నాడు కొడుకు ఇల్లు కట్టు కొన్నందుకు సంతోషంగానే ఉన్నా మూడు రోజుల ముందు వెళ్ళి అక్కడ ఉండటం బసవయ్య గారికి ఇష్టం లేక 'ఇప్పట్నుంచే ఎందుకురా' నేనా రోజుకు వస్తాలే ఇన్నాళ్ళు ఇల్లు వదిలేస్తే ఎలా? అంతగా అయితే నీ వెంబడి మీ అమ్మను తీసుకు వెళ్ళు' అని భార్యను ప్రయాణం చేయించి పంపించాడు ఆవిడకు కొడుకు దగ్గర ఉండిపోవాలని ఎంతో కోరిక. ఆ మాట తన దగ్గర అంటే బసవయ్య గారూరుకొనే వాళ్ళు కాదు 'ఎవరి కాపురాలు వాళ్ళ వయ్యాక ఒక కుటుంబం మీదకు ఇంకో కుటుంబం వెళ్ళి పడటం చాల తప్పు' అని మందలించేవాడు ఆమె మరి మాట్లాడేది కాదు.

బసవయ్య గారు విజయవాడ బస్స్టాండులో బస్ దిగగానే ఎదురుగా నవ్వుతూ కన్పించాడు అల్లుడు రామారావు 'నేను రెండు గంటల నుంచి నీకోసం చూస్తున్నాను ఇంత ఆలస్యమయిందేం మామయ్యా' అని అడుగుతూ ఆయన సమాధానం కోసం ఎదురు చూడకుండా 'రా వెళదాం' అని బయటకు దారి తీసి ఆటో మాట్లాడుకొని మామగారితో కలిసి బయలుదేరాడు ఆటో బందరు రోడ్డు మీదుగా ఏలూరు వైపుకు మలుపుతిరిగి కొంత దూరం పరుగెత్తి కుడివైపు రోడ్డు వెంబడి పోతూ మెలుపులు తిరుగుతూ రామారావు చూపిన ఇంటి ముందు ఆగింది

అంతసేపూ బెజవాడ మహానగరాన్ని నోరు తెరుచుకొని చూస్తూ 'అల్లుడు కనబడక పోతే ఏం చేసేవాడినో' అని ఆలోచనలో ఉన్న బసవయ్యగారు ఆటో ఆగిన కుదుపుతో ఆలోచనలు కట్టిపెట్టి అల్లుడితో పాటు ఆటో దిగి ఎదురుగా ఉన్న రెండంతస్థుల మేడను ఎగాదిగా చూడసాగాడు. ప్రహరీ గేటు తీసుకొని లోపలకు వెళ్తున్న రామారావు 'రామామయ్యా' అన్న మాట ఆయన చెవి కెక్కనే లేదు. ఆ మేడ వైపే చూస్తూ సడలిన పంచ కట్టును బిగించుకున్నాడు నాలుగడుగులు వేసి వెనక్కి తిరిగిన రామారావు మామగారు వెంటరాకపోయే సరికి మళ్ళీ ఒక కేక వేశాడు దాంతో బసవయ్యగారు అల్లుడిని అనుసరించారు

చుట్టూ ప్రహరీ గోడతో తగినంత కాంపౌండుతో నెత్తి మీద నీళ్ళ టేంకుతో నాలుగు పోర్షన్లుగా అధునాతనంగా అందంగా కట్టబడిన రెండంతస్థుల మేడ అది కాంపౌండు నిండా రకరకాల పూల మొక్కలతో పాటు ఒక మామిడి చెట్టు, ఓ అరడజను కొబ్బరి చెట్లు పెరుగుతున్నాయి. ఆ కాంపౌండు షామియానాలతో నిండి ఉంది.

అల్లుడితో పాటు కాంపౌండు దాటి ఒక పోర్షను

విరోధాభాసం!

మల్లె
మందారం
నందివర్ధనాలు
నానా జాతుల పుష్పమాలల
తోరణాలు కట్టినా
ఆ పందిరి కింద
పెళ్ళాడే జంటది మాత్రం
ఒకే కులం!

–కాపువీధి బాలరమేష్

పున్నామ నరకం

వరండాలోకి అడుగు పెట్టిన బసవయ్య గారికి అక్కడ ఏడెనిమిది మందిలో కూర్చుని కబుర్లు చెప్పుకొంటున్న కొడుకు కనిపించాడు తనకన్న రెండడుగులు ముందు అక్కడికి వెళ్ళిన రామారావును 'ఏం బావా ఇంత ఆలస్యమయింది' అని అడిగి, అతడు చెప్పిన సమాధానం విని 'సరే! పైకి వెళ్ళండి' అని కబుర్లలో పడి పోయిన కొడుకు ముఖంలోకి విస్తుపోయి చూచారు బసవయ్య గారు

'రండి పైకి వెళదాం' అన్న అల్లుడిని అనుసరిస్తూ మెట్లు ఎక్కబోతుంటే ఆ పక్కనే ఆడుకొంటున్న రామారావు ఇద్దరు కూతుళ్ళు 'తాతయ్యొచ్చాడు తాతయ్యొచ్చాడు' అంటూ బసవయ్య గారిని చుట్టేశారు 'మిరెప్పుడొచ్చారమ్మా' అని వాళ్ళని పలకరించి 'పైకి వెళదాం రండి' అన్నాడు.

'మేం నిన్న వచ్చాం తాతయ్యా! మేము పైకి రాము ఇదుగో మామయ్య ' వాళ్ళ చిట్టితో ఆడు కొంటున్నాం' అన్నారు పక్కనేఉన్న ఆరేళ్ళమ్మాయిని చూపిస్తూ. పట్టు లంగా, జాకెట్టు వేసుకొని మెడలో లాకెట్టు, చేతులకి గాజులు, చెవులకి జూకాలు, పాపటి సేరు, చెంపసరాలు పెట్టు కొన్న ఆ బంగారు బొమ్మను చూస్తూ 'నేనెవరో తెలుసాతల్లీ' అన్నారు బసవయ్య గారు. ఆ పిల్ల తల అడ్డంగా ఊపింది

'మా తాతయ్య! నీకూ తాతయ్యే లే' అంది రామారావు చిన్న కూతురు.

ఇంతలో 'చిట్టీ! నిన్నొచ్చి ఇంట్లో కూర్చోమనలా! ఒంటి నిండా అవన్నీ పెట్టుకొని బయట గంతు లేస్తున్నావా? దరిద్రపు దానా! రా లోపలికి . ఇదుగో వాసూ! అమ్మాయిని లోపలకు తీసుకురా' అన్న మాటలు విన్పించాయి.

అది కోడలి గొంతని బసవయ్య గారు గ్రహించి చిట్టితో మరో మాట మాట్లాడే లోపే వాసు వచ్చి ఆ పిల్లను లోపలికి తీసుకు వెళ్ళాడు. రామారావు కూతుళ్ళు కూడ 'మీ అమ్మ కేకలేస్తుందమ్మ! లోపలే ఆడుకొందాంలే చిట్టీ!' అని ఆ పాపతో పాటు లోపలికి వెళ్ళారు బసవయ్య గారు పైకి వెళ్ళి ఒక కుర్చీలో కూర్చున్నారు

తను కొడుకు ఇంటికి వెళ్ళగానే అతడు ఎదురు వచ్చి తనను లోపలకు తీసుకు వెళతాడని, బసవయ్యగారు ఆశపడలేదు కాని కనీసం 'ఇప్పుడేనా నాన్నా రావటం' అని పలకరించక పోడనే ధైర్యం ఉండేది తను అనుకొన్న దొకటి ఎదురైన అనుభవం మరొకటి తను బడికి వెళ్ళి చదువుకొన్న వాడుకాదు. చదివిన వాళ్ళతో కలిసి తిరిగిన వాడూ కాదు ఆరుగాలం చాకిరీ చేసుకొనే తన మోటు శరీరం ఇళ్ళల్లోను, ఆఫీసుల్లోను నిరంతరం పంకాల క్రింద కూర్చుంటూ ఒళ్ళలవన్నీయని బస్తీ సుకుమారులను ఆకర్షించేది కాదు తన తండ్రి ఇంత మోటు మనిషి అని తెలిపితే ఆ సుకుమారులు భరించలేరేమో. అలా చెప్పటం తన హోదాకి, గౌరవానికి అడ్డు కాక పోతే, మొట్ట మొదట సారి తన ఇంటికి వచ్చిన కన్న తండ్రిని పలకరించకపోవటానికి కారణం ఏముంటుంది? కొడుకు మీద తన కెంతటి వాత్సల్యం ఉందో ఆ కొడుకుకు తెలియనిదికాదు. తన మనసులో అతడిమీదఉన్న తపనకు అతని నుండి తను ఆశించేది 'నాన్నా' అనే ఆప్యాయపు పిలుపు తప్ప ఇంకేదీ లేదు ఆ పిలుపే కరువైనప్పుడు, ఆ ఆప్యాయతే దూరమై నప్పుడు తండ్రి – కొడుకు అనే అనుబంధం మాత్రం ఎక్కడ నిలిచి ఉంటుంది?

'నాన్నా! కాఫీ తీసుకో' అన్న మాటతో తలెత్తి చూచాడు బసవయ్యగారు 'ఇప్పుడు [illegible] ఉన్నావేం' అంటూ కప్పు అందిస్తోంది కూ[illegible] జానకి పేలవంగా నవ్వుతూ కప్పందు[illegible] నువ్వెప్పుడొచ్చావ్' అన్నారు

'నిన్న'

'గృహప్రవేశం ఎన్నింటికి?'

'తెల్లవారు ఝామున మూడింటికి'

'సరే కాని అమ్మాయ్ ! ఈ ఇల్లు [illegible]ంత అయ్యిందంటావ్'

'కనీసం నాలుగు లక్షలయినా అయ్యుంటుంది ఇళ్ళ స్థలమే అరవై వేలు పెట్టి కొన్నాడట.'

'మరి ఇంత ఇల్లు కట్టటానికి వీడి కంత డబ్బెక్కడిదే? అత్తగారిచ్చారా?'

'ఏమో నాన్నా! కొంత సర్దారేమో' ... అయినా వీడు రెండు చేతులా సంపాదిస్తున్నాడటలే' రహస్యం చెపుతున్నట్లు గొంతు తగ్గించి అంది

'అంటే .'

'ఏముంది! చేసేది ఇంజినీరు ఉద్యోగం గదా! పై రాబడి బాగానే ఉంటుంది.'

"అంటే లంచాలా?'

అవునన్నట్లు తలూపింది జానకి.

'నా కొడుకు లంచాలకు మరిగాడా?' ముక్కు మీద వేలేసుకుంటూ చిన్నగా అన్నారు

'లేకపోతే జీతం డబ్బుల్తో మిగిల్చి ఇం[illegible]ంత బిల్డింగులు కట్టగలడేంటి! అయినా అవన్నీ మనకెందుకు గాని నువ్వుస్నానం చేస్తావా?' అంది

జానకి ఖాళీ కాఫీ కప్పు అందుకొంటూ

తల అడ్డంగా తిప్పారు బసవయ్యగారు

జానకి క్రిందకు వెళ్ళి పోయింది

'తన కొడుకు లంచాలు తీసుకొంటున్నాడా? పరాయి సొమ్ముకు పాల్పడుతున్నాడా?' బసవయ్యగారికి నమ్మ బుద్ధి కాలేదు ఒకనాటి సంఘటన కళ్ళముందు కదిలింది

తనకు పదిహేను పదహారు సంవత్సరాల వయసులో ఒక వేసవి కాలంలో గొడ్లను పొలాన కట్టివేసే రోజుల్లో పొలాన ఉంచిన గడ్డి అయిపోతే, ఇంటి దగ్గర నుంచి తెచ్చేదానికి బద్ధకం వేసి ప్రొద్దు కూకే దాకా పొలానే ఉండి చీకటి పడిన తర్వాత దగ్గర్లో ఉన్న మునసబు గారి వాములో నుంచి గడ్డి తెచ్చి గొడ్లకు వేశాడు ప్రొద్దున్నే తండ్రి అడిగాడు నిన్న ఇంటి దగ్గర నుంచి గడ్డి తీసుకు వెళ్ళినట్టు లేదు. చేలో గొడ్లకి గడ్డేం వేశావురా రాత్రి?' అని తను చేసిన పని చెప్పాడు తండ్రికి. అప్పుడాయన అన్న మాటలు తనకింకా గుర్తున్నాయి

'ఒరేయ్ దేవుడు మనకేదో ఇంత ఇచ్చాడు. ఊళ్ళో చాలా మంది కన్నా మనం బాగానే బ్రతుకు తున్నాం. మన పెద్ద వాళ్ళు ఎంతో కష్టపడి ఉన్నప్పుడు తిని లేనప్పుడు పస్తులుండి ఈ మాత్రం ఆస్తి సంపాదించి మనకు ఇచ్చి వెళ్ళారు. వాళ్ళకి ఉన్ననాడు ఇంకొకరికి కూడ పెట్టారు లేనప్పుడు ఇంకొకరి పచ్చి గడ్డి పరకకు కూడ ఆశ పడలేదు. ఇవాళనువ్వు గడ్డి మోపు దొంగతనం చేశావు. రేపు ఇంకొకటి చేస్తావు అలవాటు పడ్డ మనసు ఆపుకోలేవు నీ కొడుకిలా చేస్తున్నాడని నా చెవ్వున పడ్డనాడు నా ప్రాణం మాత్రం ఉండదు కట్టే టుంది గుర్తుంచుకో'.

అటువంటి కుటుంబం తనది. అటువంటి కుటుంబంలో పుట్టినవాడు లంచగొండి నమ్మకం కుదరటం లేదు బసవయ్య గారికి తే అమ్మాయి చెప్పినట్లు కేవలం జీతం డబ్బుల్లో మిగిల్చి ఈ పదేళ్ళలో ఇంత ఇల్లు కట్టటం వాడ అసాధ్యమే. అయితే వాడి అత్తగారు ఉన్నవాళ్ళు వాళ్ళు సహాయం చేసి ఉండవచ్చు. నిజమేమిటో ఎలా తెలుస్తుంది? బసవయ్య గారు అన్వేషణలో పడ్డారు ఆయనకు సరైన సమాధానం దొరకలేదు నిజమేమిటో చెప్పమని కొడుకు నడగటానికి మనసొప్పటం లేదు

గృహప్రవేశ కార్యక్రమం చక్కగా జరిగిపోయింది. మధ్యాహ్న భోజనానికి ఏర్పాట్లు జరుగుతున్నాయి బసవయ్య గారు ... అటూ ఇటూ పచార్లు చేస్తున్నారు గేటు బయట కుర్చీలు, డైనింగ్ టేబుల్స్ తీసుకొని ఒక లారీ వచ్చి ఆగింది బసవయ్య గారక్కడికి వెళ్ళారు నలుగురు మనుషులు ఆ సామాను దించి లోపల పెట్టే ప్రయత్నంలో ఉన్నారు

లారీ డ్రైవరు లారీ దిగి వెనక్కి వచ్చి బిల్డింగ్ వంక చూస్తూ సామాను దించుతున్న ఒక వ్యక్తితో 'మా ఇంజనీరు గారు మంచి బిల్డింగే కట్టార్రా సుబ్బారావ్' అన్నాడు

'ఆయనకేం రా బాబూ! లక్షల్లక్షలు సంపాయిం చేస్తున్నాడు కంట్రాక్టర్లతో కుమ్మక్కైపోయాడు. అంత సంపాయిస్తాడా! రేయింబవళ్ళు చాకిరీ చేసే నా బోటోడికి పది రూపాయ తీయటానికి ప్రాణం మీది కొస్తదనుకో ఏ అమ్మా బాబు కడుపున పుట్టాడో గాని ..'

ఆ తర్వాత అతడు మాట్లాడిన మాటలు బసవయ్య గారికి వినబడలేదు ఆయనకు కళ్ళు తిరిగి మైకం కమ్మినట్లయి ప్రహరీ గోడకు ఆనుకొని కళ్ళు గట్టిగా మూసుకొని తలను అటూ ఇటూ నాలుగు సార్లు విదిలించాడు. కొంచెం ఫరవా లేదనిపించింది. కళ్ళు తెరిచాడు. ఇందాక ఆ మాటలు మాట్లాడిన మనిషి నెత్తి మీద కుర్చీలు పెట్టుకొని లోపలికి వెళుతున్నాడు. ఒక్క నిమిషం అలాగే నిలబడి స్థిమిత పడ్డాక షామియానా లోకి వెళ్ళాడు అక్కడ ఆడుకొంటున్న జానకి కూతురును పిలిచి 'మీ అమ్మను పిలుచుకురా' అని పంపాడు

'ఏమిటి నాన్నా' అంటూ వచ్చింది జానకి

'నేను ఇంటికి వెళుతున్నాను.'

'ఇప్పుడా? భోజనం చేయకుండానా? ఏం అంత తొందర?'

'ఏం లేదు' అని నాలుగడుగులు వేసి 'నా భోజనం నాకు వడ్డించారులే' అంటూ గేటు దగ్గరకు వచ్చాడు

మీ మాటలు నాకర్థం కావటం లేదు ఏమైంది నాన్నా' వెంట పడింది జానకి

'నిన్నటి నీ మాట నిజమైంది' అంటూ అడుగు లేస్తూ సాగిపోయాడు.

జానకి తండ్రి వెళ్ళిన వైపే చూస్తూ నిలబడింది ఆయన మాటల కర్థం ఆమెకు క్రమంగా బోధ పడింది

అయిదారిళ్ళ అవతల బసవయ్య గారిని దాటుకొంటూ స్కూటర్ మీద అప్పుడే ఇంటి కొచ్చిన యజమాని గేటు దగ్గరే నిలబడి ఉన్న జానకితో 'ఎక్కడికే నాన్న వెళుతున్నాడు' అన్నాడు

'ఇంటికి వెళుతున్నాడట. ఆయనిక రాడు' దృఢంగా అంది జానకి.

'ఎందుకు? ఏమైంది?'

'ఏమో! వెళ్ళి ఆయన్నే అడుగు'

స్కూటర్ వెనక్కి తిప్పి బయలుదేరాడు ఈలోగా బసవయ్య గారు రోడ్ పాయింట్‌కు చేరారు

తన ప్రక్కనే స్కూటర్ ఆపి 'ఎక్కడికి నాన్నా! భోజనం కూడా చెయ్యకుండా బయలుదేరు తున్నావ్' అన్న కొడుకుతో 'భోజనమా! ఇంకా నీ ఇంట్లోనా! ఆ పాపపు కూడు నాకరగదు నీతి నిజాయితీలే కూడు నీళ్ళుగా బతికిన వంశానికి నీబోటి లంచగొండిని వారసుడిగా చేసిన పాపాత్ముడ్ని నిన్ను కూడ నాలాగే మట్టిలో కొట్టుకోనీయకుండా ఇంతింత చదువులు చదివించి పొరపాటు చేశాను ఈ పాపిష్టోడికి కొడుకూ లేడు గిడుకూ లేడు వాడిని ఇప్పుడే చంపేసుకొని పాపాన్ని కడుక్కున్నాను. నా వంశానికిక వారసుడు లేడు' అంటూ అప్పుడే ఆగి బయలుదేరబోతున్న సిటీ బస్‌లోకి ఎక్కేశారు బసవయ్య గారు. □